

LA MÒMIA
Haus-Estrems (6a 145m)
Primera:
J.Cassasayes, E. i R. Estrems (juliol de 1946)
Material:
8 cintes exprés, opcionalment algun tascó.

La cordada formada pels germans Estrems i en Jordi Casasayes (Haus) van deixar petja a l'escalada montserratina de la postguerra; rutes potents i atrevides que tenen el seu màxim exponent en la contundent *Haus-Estrems* de la Mòmia, sens dubte la via més clàssica (amb permís de la *Normal*) i d'una lògica més aclaparadora d'aquest altiu monòlit. Amb una segona tirada intimidant, que ha donat per moltes històries per no dormir, l'escalada ressegueix al peu de la lletra les tres llastres adossades característiques de la Mòmia per acabar guanyant el cim amb un darrer llarg per una agradable placa, colofó perfecte per aquesta extraordinària ruta.

M'ha semblat interessant recuperar alguns fragments de la circular del CMB on els aperturistes relaten la seva aventura:

“Mirando por el interior de la chimenea ya solo veíamos en algunas ocasiones un brazo o una pierna [...] De vez en cuando, pasaban cerca de nosotros algunos indicios de vitalidad, sea en forma de piedras, de pitones escapados y, hasta de restos de sus vestidos destrozados de tanto roce. Casasayas encontró a cierta altura, aproximadamente a un metro de la fisura principal que lo sustentaba, otra fisura la cual permitía la introducción de clavijas [...] La via continuaba por una segunda llambria. Para llegar a ella era necesario seguir simplemente la delgada cúspide de la primera [...] La chimenea que deja no tiene dificultad, se puede pitonar en cualquier sitio y las presas son perfectas.

[...] Llegué a la cúspide de la llambria y me senté con una pierna en cada lado. Como surgida de la nada tenía a mi derecha la tercera llambria. Esta es muy pequeña en comparación con las otras dos, nace de la chimenea y continua hasta unos diez metros más arriba.

[...] Era ya necesario cogerse a la Mòmia. Después de un par de metros lisos y con desplomos, la pared de esto tomaba ya un matiz clásico de vía normal [...] Al pasar por último Raimundo por el muro, se permitió el lujo de poner a prueba la resistencia de la llambria pasándola en bavaresa. Del rellano ya con cierta prisa, subimos a la cumbre; eran las seis y cuarto de la tarde. Habíamos terminado y estábamos atisfechos.”

- Via: Haus-Estrems
- Zona: Montserrat – Sant Benet
- Dificultat: 6a (MD)
- Dificultat obligada: V+
- Llargària: 145 metres
- Grau d'exposició: Alt
- Grau de compromís: Mitjà
- Equipament: Via equipada, principalment amb parabolts distanciat
- Material: 8 cintes exprés i opcionalment algun tascó
- Orientació: Sud
- Valoració: *****

Aproximació:

Sortim del Monestir i enfilem el camí del Pas dels Francesos fins arribar al Pla de Santa Anna, aquí ens desviem a la dreta direcció al refugi de Sant Benet. Prenem el camí cap a l'est sortint del refugi i que passa per una porta de pedra; seguim cap a Sant Salvador fent alguna giragonsa. En un moment donat trobarem un corriol que es desvia a mà dreta i que passa pel peu de la Trompa, creuem i remuntem uns metres fins la base de la Mòmia. Seguim flanquejant a mà dreta fins al peu de via.

L1(IV)

Comencem superant una sèrie de ressalts que ens deixen al costat d'un petit arbre que podem encintar. De seguida enfilem el diedre, molt agradable d'escalar i arribem al replà on muntem la primera reunió. 35 metres, 2 parabolts i un clau.

L2(6a)

Sens dubte el llarg estrella de la via, 35 metres on el semi-encastament és la tècnica reina. Nosaltres comencem entrant un metre escàs dins la xemeneia i un cop ens elevem un metre sortim cap a fora (per sota d'un còdol blanquinós característic), sortir per aquí demana força i encertar la presa de peu esquerra, una mica enfora i que no veiem perquè fa panxa. Un cop el peu aposentat només es tracta d'anar avançant en off-width, amb l'esquena a la llastra. Un cop arribem al primer parabolts hem de girar i quedar amb l'esquena repenjada a la Mòmia; continuem uns metres més d'encastament de mig cos fins que podem sortir en tècnica de diedre, molt espectacular i aèria. La reunió és en un còmode relleix. 35 metres, 3 parabolts i un clau.

L3(IV+)

Continuem diedre amunt, ara molt més fàcil i que de seguida es rendeix al capdamunt de la primera llastra. En contes de fer la reunió sobre la llastra continuem flanquejant cap a la dreta per atènyer la segona llastra, també molt agraïda d'escalar. Un cop al final d'aquesta encara ens restaran una desena de metres per una tercera llastra, molt més fina i que convida sí o sí a superar-la en bavaresa. Just a sobre farem la reunió. 45 metres, 3 parabolts i una reunió opcional.

L4(IV-)

El darrer llarg i el més fàcil, però no per això menys bell. Ens elevem per una elegant placa de còdols cantelluts que de seguida s'inclina i amb lògica cerquem el camí més evident fins al cim de La Mòmia. 30 metres, tirada neta.

Descens:

Anem a buscar el vessant nord-oest, on trobarem un cable d'acer que ens deixa a la instal·lació de ràpel. Fem un sol ràpel llarg fins al peu del vessant nord-oest.

El que més m'ha agradat:

- Escalada històrica, amb un segon llarg exigent.
- Preciosa tercera tirada absolutament plaent, per compensar el patiment de la segona.
- Lògica i elegant sobre roca molt bona.